

Nechápal jsem, proč mi do ucha kokrhá celé hejno kohoutů. Přece ti poegypštění Makedonci, i přes své výstřední choutky, nechovají v Paláci drůbež! Pak se mi začalo projasňovat v hlavě a já si uvědomil, že ten povyk tropí naši otroci. Byli mezi nimi i eunuši, kteří všeobecnou vřavu obohacovali o pronikavou fis-tuli. Co je to u všech všudy popadlo?

S vypětím všech sil jsem se posadil, promnul si oči a zaostřil zrak. Okamžitě jsem pochopil, že trpím oním obávaným typem kocoviny, kdy člověku připadá, že jej bohové ve spánku oloupili o mládí. V puse jsem měl jako na dně kádě na *garum*. Prsky-řičné víno dodalo té odporné chuti nádech lodních doků, takže mi připadalo, jako by mi někdo ústa vymazal dehtem.

Kalným zrakem jsem zamžoural na otroka, který stál ve dve-řích, ukazoval na mne a blábolil cosi egyptsky. Za ním stál houf dalších, kteří jen vyjeveně zírali.

„Co na mě ukazuješ?“ vyjel jsem na něj. Chtěl jsem, aby to znělo výhrůžně, ale z hrdla mi vyšlo jen zakrákání. „Copak jste se všichni zbláznili?“

Vtom jsem si uvědomil, že otrok neukazuje na mne, nýbrž vedle mne. S mravenčením v zátylku jsem otočil hlavu a téměř vzápětí pevně zavřel víčka. Nepomohlo to. Když jsem oči znovu otevřel, byla tam stále – Hypatia, neodvratně mrtvá. Kdybych

byl básníkem, řekl bych, že v očích se jí zračila výčitka, jenže její pohled byl úplně prázdný. Oči mrtvých jsou vždy prázdné.

Byla nahá a zpod levého nadra jí vyčníval kostěný jílec dýky. Za levým uchem měla drobnou ranku a její nádherné havraní vlasy byly rozčuchané a spleené krví. Na zemi u postele jsem spatřil její krví potřísněné roucho.

„Co to má znamenat?“ Do pokoje vrazil Kretikus, a když spatřil odpověď na svou otázku, zbledl jak stěna. Za ním stanul Rufus a další.

„To já ne...“ V duchu jsem proklel svůj dřevěný jazyk.

Kretikus na mne ukázal. „Decie Caecilie Metelle, zatýkám tě. Svažte jej a zamkněte do sklepa.“ Přistoupili ke mně dva statní holohlaví pořizci a položili mi ruce na ramena. Byli to Uzel a Bič, otroci, kteří měli na ambasádě na starosti disciplínu. Nemívali mnoho příležitostí ukázat své umění na svobodném občanovi, takže se svého úkolu zhostili s chutí. Zkroutili mi ruce za zády a kolem zápěstí zacvakli okovy. Pak mne zvedli na nohy.

„Aspoň mě oblečte!“ sykl jsem.

„Decie, jsi nejen zhýralec, ale i blázen,“ prohlásil Kretikus. „Půjdu si promluvit s králem. Jelikož jsi členem velvyslaneckého sboru, nemůže žádat tvou hlavu, ale buď ujisti, že tě po ženu před senát a nechám vyhostit na ten nejmenší a nejpustší ostrov v moři!“

„Jsem nevinný!“ zakrákal jsem. „Přiveďte Asklepioda!“

„Cože?“ zamračil se Kretikus. „Koho?“

„Asklepioda, toho lékaře! Chci, aby prozkoumal to tělo, dřív než jej tihle Řekové zpopelní! Může vám dokázat, že jsem nevinný!“ Ve skutečnosti jsem si tím nebyl příliš jistý, ale neměl jsem na vybranou. „Rufe! Běž do Muzea a přiveď ho.“ Tvářil se vyděšeně, ale bez váhání přikývl. Ani nevím, zda mým slovům vůbec rozuměl.

Uzel a Bič mne hnali chodbami kolem vyjevených otroků a pak dolů po schodišti do sklepení. Tam mi kolem krku dali železný obojek a ten připoutali řetězem ke zdi. Přitom si mezi sebou vesele povídali jakýmsi barbarským jazykem a jejich opasky s bronzovými cvočky rozdíraly mou zmučenou pokožku. Se svými objemnými břichy a koženými popruhy na rukou vypadali jako opice napodobující lidi. Inu, kultivovanost nehraje při koupi kázeňských otroků velkou roli. Ještě naposled vykoušeli má pouta a zanechali mne mým myšlenkám. Ty nebyly nejrůžovější.

Bylo mi jasné, že mne někdo lapil do důmyslně nastrojené léčky. Nevěděl jsem sice, jak přesně to provedl, ale podle všeho jsem při tom plně spolupracoval. Nyní mne měl každý za vraha. Oběť byla svobodná žena, a navíc Alexandrijka, třebaže původem cizozemka. V nejlepším případě mi Ptolemaios milostivě dovolí, aby mne ve vši tichosti odvezli zpátky do Říma. Nechoval jsem nejmenší pochyby, že Kretikus svou hrozbu splní a postaví mne před senát. Římským úředníkům v cizích zemích se jistá libovůle trpěla, ovšem aby člen diplomatické mise zostudil Republiku, to byl skandál.

Jak z toho ven? Vše se přihodilo tak náhle a já byl ještě tak otupělý, že jsem stále nebyl s to pochopit, co se vlastně stalo, natož abych vymýšlel nějaký plán. Znal jsem několik faktů – dotyčnou ženou byla Hypatia, ležela v mé posteli a byla nade vši pochybnost po smrti. Co z toho, pokud vůbec něco, hrálo v můj prospěch?

Nůž, který vězel v jejím těle, nebyl můj. S úlevou jsem si vzpomněl, že ještě před usnutím jsem své zbraně zamkl. To by mohlo být důležité. Rozhodně jsem neměl důvod ji zabít, leč z předchozích zkušeností se soudními procesy s vrahy jsem věděl, že motiv je mezi rozhodujícími okolnostmi až na posled-

ním místě, obzvlášť jsou-li důkazy viny dostatečně přesvědčivé. A v mém případě přesvědčivé byly.

Jak to bylo provedeno? Až příliš snadno. Celý Palác spal jako dudek a já byl tak namazaný, že bych si nevšiml ani nájezdu rozzuřených Galů. Vrahové či jejich poskoci zkrátka ubohou Hypatii položili ke mně do postele a zase vesele odešli, jako obchodník, který doručil zboží až do domu.

Proč ale nezabili mne? Jestli mi chtěli Achilles a Ataxas zabránit v dalším vyšetřování, bylo přece daleko snazší vrazit dýku do srdce mně, ne nějaké nevinné dívce. Ne snad, že by Hypatia byla přehnaně nevinná, ať už ve své profesi či ve svých záměrech vůči spiklencům. Ve vězeňské kobce, prosté jakýchkoli rušivých prvků, se nad takovými otázkami přemítá znamenitě. Jakožto rutinní postup to však nedoporučuji.

Zatoužil jsem se poradit se svými přáteli, Ciceronem a Milonem. Ciceronova právnícká logika a Milonova zločinecká genialita by tu záhadu rozlouskly za pár minut. Cicero mi kdysi řekl, že nejeden muž, který se nepohodl se zákonem, nedokázal správně zhodnotit svou situaci, jelikož se vždy považoval za středobod problému. Každý člověk existuje v centru svého vlastního kosmu a je pevně přesvědčen, že se k němu upírá prvořadý zájem bohů a lidí. To je ovšem tragický omyl a je zapotřebí mít se před ním na pozoru.

Měl jsem silné podezření, že za vším stojí Achilles. Ataxas byl jeho spoluvíník a bílý kůň. Milo mi jednou prozradil, že ostatní vůdce gangů porazil tak, že zkrátka uvažoval jako oni, a dokázal tak předvídat každý jejich útok. Nejobtížnější bylo, dodal, vcítit se do myšlenkových pochodů někoho hloupějšího než on sám, což musel podstupovat pokaždé.

Achillas mne chtěl odstranit, ale byl jsem vůbec natolik důležitý? Ten muž toužil po egyptském trůnu. Mé vyšetřování mu

bylo na obtíž a hrozilo, že zhatí jeho plány, ale co to znamenalo v kontextu jeho dlouhodobějších záměrů? Po více než sto let platilo nepsané pravidlo, že vládcem Egypta se stane ten, kdo si získá přízeň Říma, a Řím se v zájmu stability a konzistence rozhodl pro slabé, bláznivé, leč tradiční Ptolemaiovice.

Achillantovým problémem jsem nebyl já, nýbrž Řím.

A já mu proti Římu neobyčejně vstřícně poskytl báječnou zbraň. Já, římský diplomat, jsem zavraždil svobodnou občanku Alexandrie. A navíc jsem to neprovedl někde v temné uličce, nýbrž přímo v Paláci. Město i beztoho vřelo protiřímskými náladami, a já ještě přilil oleje do ohně.

Existuje jedno galské přísloví o dvou ptácích a jednom šípu či nějak podobně. Zrádná Hypatia musela být odklizená v každém případě, tak proč z ní navíc neudělat mou ubohou, nevinnou oběť? Ta myšlenka obrátila mé úvahy jiným směrem. Byla její zrada odhalena, či ji Achillas plánoval od samého počátku? Je docela dobře možné, že zkrátka dostala svou roli, přičemž netušila, že odměnou jí bude dýka v srdci. Athénská hetéra prodělává výcvik srovnatelný s hercem a Hypatia dokázala pomoci ztracené knihy a svého prvotřídně školeného těla zařídit, abych polevil v ostražitosti. A také dobře věděla, že mladá žena ztratí nad mužem vládu, dá-li mu najevo, že je pro ni neodolatelný. Nebo příliš starý.

Ze zamyšlení mne vytrhl hluk z vrcholku schodiště. Otevřely a zavřely se dveře a horní schod se zaleskl světlem pochodně.

„Ať jste kdokoli, doufám, že jste mě přišel pustit na svobodu. Jsem nevinný!“

„To jsem já, Julia.“

„Jak ses sem dostala?“

„Po vlastních, ty troubo.“

„Aha. Ehm, Julie, raději s tím světlem nechod' moc blízko.“

Vytáhli mě z postele, ani jsem se nestačil obléknout. Jsem... inu, můj stav nejlépe vystihuje jediné slovo – nahý.“

Bez zaváhání ke mně přistoupila. „Máme-li se jednou vzít, dříve či později se tu strašnou pravdu stejně musím dozvědět. Mimoto, ta ubohá žena, kterou našli ve tvé posteli, je na tom prý stejně. Ach, Decie, co jsi to provedl tentokrát? Věděla jsem, že jsi lehkomyšlný, ale nikdy jsi ještě nikoho nezavraždil.“

„Opravdu si myslíš, že jsem to udělal?“ Kdyby i má snoubenka uvěřila, že jsem vrah, bylo by to se mnou vážně nahnuté.

„Vím, že to nemůže být pravda, ale okolnosti jsou tak jednoznačné! Celý Palác nemluví o ničem jiném.“

„A já se vsadím, že vím, díky komu. Poslouchej, Julie, Asklepiodes musí prozkoumat to tělo, dokud je v mém pokoji, pokud jej už neodklidili. Myslím, že Rufus šel pro něj, ale nevím to jistě.“

„Postarám se o to,“ slíbila. „A teď mi pověz, co se stalo.“ A tak jsem jí všechno pověděl. Když jsem se dostal k Dafne, hluboce se zamračila.

„Chceš říct, že jsi s nějakou prostitutkou navštívil nejpochybnější hnízdo zhýralosti v Alexandrii?“

„Ale Julie,“ bránil jsem se, „ona byla má informátorka! Musel jsem jí vyjít vstříc.“

„No jistě. Cítil bys stejný závazek, kdyby byla stará a ošklivá?“

„Nemluv hloupě, Julie. Copak by si parthský velvyslanec vydržoval starou a ošklivou konkubínu?“

„Poslouchej mě, Decie. Udělám, co budu moci, abych tě od sud vytáhla živého, ale začínám pochybovat o tvé příčetnosti. Muž, který se dokáže dostat do tak bizarní situace, není zrovna nejperspektivnějším manželem, i kdyby se nestýkal s prostitutkami.“